

Nr 7

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående reglering av priserna på fisk under budgetåret 1962/63, m. m., jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 16 februari 1962 dagtecknad proposition, nr 58, vilken hänskjutits till jordbruksutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag föreslagit riksdagen att

dels antaga härvid fogade förslag till

1) förordning angående fortsatt giltighet av förordningen den 30 maj 1952 (nr 320) om viss reglering av handeln med fisk, m. m.;

2) förordning om fortsatt giltighet av förordningen den 5 juni 1953 (nr 372) angående reglering av införseln av vissa slag av fisk och skaldjur;

3) förordning om fortsatt giltighet av förordningen den 5 juni 1953 (nr 374) angående reglering av utförseln av vissa slag av fisk och skaldjur m. m.;

dels bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen i övrigt hemställt.

De propositionen bifogade författningsförslagen är av följande lydelse:

Förslag

till

Förordning

**angående fortsatt giltighet av förordningen den 30 maj 1952 (nr 320)
om viss reglering av handeln med fisk, m. m.**

Härigenom förordnas, att förordningen den 30 maj 1952 om viss reglering av handeln med fisk, m. m.¹, vilken enligt förordning den 14 april 1961 (nr 74) gäller till och med den 30 juni 1962, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1963.

¹ Senaste lydelse, se beträffande 1 § SFS 1953: 373, beträffande 8 § SFS 1960: 337, beträffande 9 § SFS 1959: 108 och beträffande 12 § SFS 1956: 202.

Förslag
till
Förordning
om fortsatt giltighet av förordningen den 5 juni 1953 (nr 372) angående
reglering av införseln av vissa slag av fisk och skaldjur

Härigenom förordnas, att förordningen den 5 juni 1953 angående reglering av införseln av vissa slag av fisk och skaldjur¹, vilken enligt förordning den 14 april 1961 (nr 75) gäller till och med den 30 juni 1962, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1963.

Förslag
till
Förordning
om fortsatt giltighet av förordningen den 5 juni 1953 (nr 374) angående
reglering av utförseln av vissa slag av fisk och skaldjur m. m.

Härigenom förordnas, att förordningen den 5 juni 1953 angående reglering av utförseln av vissa slag av fisk och skaldjur m. m.², vilken enligt förordning den 14 april 1961 (nr 76) gäller till och med den 30 juni 1962, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1963.

I samband härmed har utskottet behandlat följande två inom riksdagen väckta, till utskottet hänvisade motioner, nämligen I: 312 av herr *Nilsson, Yngve*, likalydande med II: 389 av herr *Nilsson* i Bästekille, i vilka motioner hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte uttala att nu gällande minimipriser på fisk och sill måtte höjas i sådan mån att skälig kompensation för prisstegringarna under senare år erhålles.

Beträffande de skäl, som av motionärerna anförts till stöd för yrkandet, får utskottet hänvisa till motionen I: 312.

Remissyttranden i anledning av förevarande motioner har avgivits av statens jordbruksnämnd och Sveriges fiskares riksförbund.

Statens jordbruksnämnd vill i anledning av de remitterade motionerna sammanfattningsvis meddela, att enligt gällande direktiv minimipriserna på fisk skall fastställas av jordbruksnämnden på förslag av vederbörande fiskarorganisationer och att enligt nämndens åsikt dessa priser även i fortsättningen bör göras beroende av resultatet av de överläggningar, som inför nämnden hålles med representanter för ifrågavarande organisationer. Jordbruksnämnden anför i huvudsak följande.

¹ Senaste lydelse, se beträffande 4 och 6 §§ SFS 1960: 338, beträffande 7 § SFS 1959: 109, beträffande 11—14 §§ SFS 1960: 428 samt beträffande den vid förordningen fogade bilagan SFS 1959: 109; 15 § upphävd genom SFS 1960: 428.

² Senaste lydelse, se beträffande 4 § SFS 1960: 339 samt beträffande den vid förordningen fogade bilagan SFS 1959: 110.

Jordbruksnämnden vill till en början erinra om att motioner av i huvudsak samma innehåll och med bland annat samma motionärer som de nu ifrågavarande varit föremål för jordbruksutskottets behandling i samband med utskottets utlåtande 1960: 21 i anledning av propositionen 1960: 82 angående reglering av priserna på fisk under budgetåret 1961/62. Medan motionärerna år 1960 närmare preciserat sina yrkanden om höjda minimi- och garantipriser på vissa fiskslag har de nu emellertid ej velat uttala sig för vissa bestämda priser utan anhållit »att nu gällande minimipriser på fisk och sill måtte höjas i sådan mån att skälig kompensation för prisstegringarna under senare år erhålles». I sitt ovannämnda utlåtande har jordbruksutskottet, under hänvisning till jordbruksnämndens i utlåtandet intagna yttrande i ärendet, avstyrkt bifall till motionerna i fråga.

De beslut, som jordbruksnämnden meddelar i fråga om minimipriserna på sill och annan fisk, föregås alltid av förhandlingar mellan representanter för nämnden och för vederbörande fiskarorganisationer. Så har varit fallet också beträffande de beslut, som under åren efter 1959 meddelats om höjning av minimipriserna på olika fiskslag. På sydkusten har sålunda åren 1960, 1961 och 1962 höjningar skett av minimipriserna på torsk, vilka höjningar sammanlagt uppgår till drygt 8 procent. På västkusten har minimipriserna på makrill höjts såväl 1960 som 1961 med sammanlagt omkring 10 procent. Bortsett från sill, där endast smärre prisjusteringar vidtagits, har sistnämnda år även priserna höjts på övriga prisreglerade fiskslag på västkusten. Samtliga nu berörda prishöjningar, som avsett minimipriserna vid försäljning till i första hand färskmarknaden (eller frysfiléberedningen) inom landet, har genomförts i anslutning till överenskommelser, som träffats med representanter för vederbörande fiskarorganisationer. Endast beträffande västkustsill har nämnden av bland annat marknadsskäl i regel ej ansett sig böra tillmötesgå de förslag till höjda minimipriser, som under senare år framställts. Då endast omkring 10 procent av västkustfiskets sillfångster avsättes till minimipris eller däröver för den inhemska marknadens behov, är minimiprissättningen dock av underordnad betydelse för sillfiskets ekonomi. Nämnden vill i detta sammanhang också erinra om att vid misnöje med nämndens beslut möjligheter alltid föreligger att hos Kungl. Maj:t anföra besvär. Mot de beslut, som efter år 1959 meddelats i fråga om minimipriserna, har besvär ej anförts.

Att i enlighet med motionärernas förslag höja minimipriserna på fisk »i sådan mån att skälig kompensation för prisstegringarna under senare år erhålles» kan — om marknadsmässiga förutsättningar ej föreligger för en prishöjning — leda till motsatt resultat mot det, som motionärerna åsyftar. En sådan prishöjning kan nämligen få till följd att lönsamheten för fisket försämrans genom att avsättningen på bland annat färskmarknaden inom landet minskar. I enlighet med gällande direktiv för prisregleringen på fisk (se propositionen 1951: 81) åligger det också nämnden att så avväga minimipriserna, att de ej försvårar ett uppehållande eller en ökning av den inhemska fiskkonsumtionen. Även de höjningar av minimipriserna, som under de senaste åren genomförts, har betingats av att nämnden ansett marknadsmässiga förutsättningar föreligga för en prishöjning samtidigt som nämnden genom att höja minimipriserna för annan fisk än sill också velat stimulera till ökat fiske efter fiskslag, varav import regelmässigt måste ske. Anmärkas bör, att nu berörda prishöjningar genomförts, oaktat enligt nämndens mening anledning saknats att ur kostnadssynpunkt höja priserna i den utsträckning som skett.

Sveriges fiskares riksförbund framhåller som sin uppfattning i likhet med motionärerna, att prisnivån på fisk bör höjas. Med hänsyn till att nuvarande bestämmelser för prisregleringen är föremål för utredning, anser förbundet det dock vara lämpligt att avvakta resultatet därav, innan några särskilda åtgärder vidtages. Föreliggande motioner bör enligt förbundet således ej föranleda någon särskild åtgärd från riksdagens sida. Förbundet anför i övrigt i huvudsak följande.

I många fall är lönsamheten inom det svenska yrkesfisket mycket låg och betydligt lägre än inom andra yrken. Inkomsterna från fisket äro med hänsyn till dess särart såsom näringsgren synnerligen ojämna och varierande, beroende på olika förutsättningar, såsom väderleksförhållanden, fisktillgång och avsättningsmöjligheter.

Såsom framhålles i motionen har fisket en stor betydelse för folkhushållet genom tillförseln därifrån av högvärdiga födoämnen. Vi vill gärna tillägga, att fisket därutöver och särskilt ur beredskapssynpunkt kan anses vara en stor tillgång för landet.

Det är också riktigt, att även fisket fått vidkännas stigande omkostnader och att fiskarna icke i samma grad som andra näringsgrenar erhållit kom-pensation härför och ej heller för de alltmer ökade levnadskostnaderna. Detta förhållande bevisas lätt genom en jämförelse av prisutvecklingen på fiskets område under de senaste 10 å 15 åren med motsvarande utveckling för övriga livsmedel.

En annan faktor är den alltmer hårdnande internationella konkurrensen, som numera gör sig märkbar även på hemmamarknaden och som ger fiskarna anledning att hysa bekymmer för framtiden. Ovissheten, särskilt i fråga om vad den pågående strukturförändringen av den internationella handeln kan få för inverkan på det svenska fisket, gör att framtidsutsik-terna icke äro särdeles ljusa.

Fiskarkåren har dock ingalunda varit överksam, utan har genom ökade insatser av både kapital och arbete medverkat till en förnämlig utveckling av näringen. En betydelsefull rationalisering har under senare år ägt rum och tagit sig uttryck, dels i en utökning och modernisering av fiskeflottan och dels i många förbättringar av redskap och fiskemetoder. Med hjälp härav och med de tekniska hjälpmedel, som också tagits i bruk, har resultatet blivit att fångstmängden per fiskare räknat ökat kraftigt och att svenskt fiske även i övrigt kan väl tåla jämförelse med övriga länder.

En höjning av prisnivån på fisk och en förbättring av fiskets lönsamhet är mycket angelägen. Fiskets prisregleringsfrågor har emellertid befunnit sig under utredning sedan flera år tillbaka. För närvarande bedrivs utredningsarbetet genom statens jordbruksnämnd, som har i uppdrag att hand-lägga dessa frågor. Den försening av utredningsarbetet, som uppkommit, sammanhänger med utvecklingen av den europeiska handelspolitiken, som torde få ett avgörande inflytande på utformningen av prisregleringen på fiskets område.

Enligt nuvarande ordning fastställes minimipriserna på fisk av statens jordbruksnämnd efter samråd med fiskarnas ekonomiska föreningar. Garantipriserna, däremot, avgöras av sistnämnda föreningar och storleken av desamma påverkas givetvis av flera faktorer, däribland föreningarnas eko-nomiska förutsättningar och rådande avsättningsmöjligheter. Det bör i det-ta sammanhang framhållas, att minimi- och garantipriserna icke äro ensamt avgörande för fiskets lönsamhet. Härtill kommer andra faktorer, såsom till-förselns storlek, såväl av egen fångst som av importerad vara, samt möjlig-heterna att nyttiggöra eventuella överskott.

Vi förväntar att samtliga dessa problem kommer att belysas i den pågående utredningen och att förslag till en bättre utformning av prisregleringssystemet kommer att framläggas, så att fiskarna erhålla den behövliga och önskvärda tryggheten i sin näringsutövning. Vi förväntar oss att utredningen så snart så är möjligt framlägger sina förslag.

Departementschefen har anfört följande.

»Utvecklingen av det svenska havsfisket har under 1950-talet kännetecknats av en i allmänhet successivt stigande avkastning. Enligt nu tillgängliga definitiva uppgifter utgjorde totalfångsten för år 1960 omkring 259 miljoner kilogram med ett värde av 172,5 miljoner kr. Denna avkastning översteg visserligen med 1 procent 1959 års fångstvärde men vad beträffar fångstkvantiteten redovisas en minskning med 3 procent. Tillbakagången i kvantiteten under år 1960 beror enligt vad statens jordbruksnämnd uppger främst på att fångsterna på västkusten av s. k. skrapfisk för fiskmjölstillverkning minskat väsentligt. Vidare har strömmingsfångsterna på ostkusten reducerats förhållandevis starkt. Beträffande år 1961 beräknar emellertid jordbruksnämnden, att såväl fångstmängden som dess värde ånyo ökat och uppgått till 264 miljoner kilogram respektive 182 miljoner kr. Avkastningsökningen under år 1961 hänför sig enligt de ännu preliminära siffrorna till alla tre kuststräckorna.

Totalfångsten av fisk per år, som under senare hälften av 1940-talet uppgick till omkring 170 miljoner kilogram och under första hälften av 1950-talet till inemot 200 miljoner kilogram, har under de senaste åren ökat till 260 à 270 miljoner kilogram. Samtidigt härmed har antalet yrkesfiskare successivt minskat och utgör numera endast omkring 60 procent av antalet under senare hälften av 1940-talet. De trots denna nedgång ökade fångsterna har möjliggjorts bland annat genom att större båtar med modern teknisk utrustning tagits i bruk samt genom att effektivare redskap använts. Under år 1960 har antalet yrkesfiskare fortsatt att minska på samtliga kuststräckor. Likaså har såväl under år 1960 som år 1961 övergången till fiskebåtar med större motorstyrka fortsatt. Övergången är särskilt markant på västkusten, där utvecklingen även kännetecknats av att en del större fiskebåtar numera byggs av stål.

I samband med denna modernisering av fiskeflottan har sillfisket på västkusten under de senare åren ökat kraftigt. Till följd av bland annat sämre väderleksförhållanden under år 1961 än under år 1960 har denna ökning inte fortsatt. Sillfångsten under år 1961 torde dock ha varit av samma omfattning som under år 1960 eller omkring 123 miljoner kilogram. På sydkusten redovisas för år 1961 större torskfångster än under tidigare år, medan utfallet av sillfisket varit i stort sett oförändrat. Att fångsterna av torsk ökat uppges till stor del bero på att ett större antal västkustbåtar än under de närmast föregående åren deltagit i torskfisket på sydkusten. Strömmingsfångsterna på ostkusten, som år 1960 var särskilt låga, beräknas år 1961 inte ha undergått någon större förändring.

Priserna till fiskare för de i Sverige ilandförda fångsterna har enligt nu tillgängliga uppgifter för de tre första kvartalen 1961 i allmänhet varit

högre än under motsvarande kvartal år 1960. Vid utrikes ilandföring av sill har fiskarna i genomsnitt erhållit ungefär samma priser som under år 1960. Priserna på fiskets förnödenheter har under det sistlidna året förändrats endast obetydligt.

Såväl exporten som importen av fisk och fiskprodukter har ökat under år 1961. Exporten, inberäknat ilandföring i utrikes hamnar, har under detta år utgjort omkring hälften av det svenska havsfiskets totala fångstmängd. Handelsutbytets struktur har varit densamma som under tidigare år. Sålunda har i huvudsak prisbillig fisk — främst sill — exporterats, medan importen omfattat dyrare fiskslag och beredda fiskvaror. Exportökningen under år 1961 hänför sig helt till direktlandningar i utrikes hamnar, medan den kommersiella exporten minskat. Uppgången i importen beror främst på ökad införsel av saltad och kryddad sill, speciellt islandssill. Likaså föreligger en betydande ökning av införseln av färsk långa för beredning av spillånga. Eljest har importen av färsk och fryst fisk under år 1961 inte förändrats nämnvärt jämfört med år 1960. Konsumtionen inom landet av fisk och fiskprodukter beräknas under det sistlidna året ha legat på i stort sett samma nivå som under de senaste åren.

Såsom förut anförts har Kungl. Maj:t genom beslut den 19 februari 1960 uppdragit åt jordbruksnämnden att — i anslutning till viss i artikel 28 EFTA-konventionen omförmäld undersökning — under samråd med representanter för fiskerinäringen och andra därav berörda utreda frågan om utformningen av prisregleringssystemet på fiskets område och därmed sammanhängande spörsmål samt att till Kungl. Maj:t inkomma med därav föranledda förslag. Eftersom nämnda undersökning ännu inte slutförts, har jordbruksnämnden inte kunnat fullfölja sitt uppdrag.

Behov av fortsatt pristöd för fiskarna föreligger, såsom jordbruksnämnden framhållit, såvitt nu kan bedömas även för nästa budgetår. *P r i s r e g l e r i n g s v e r k s a m h e t e n* torde därför bära bibehållas också under budgetåret 1962/63. I avbidan på resultatet av jordbruksnämndens nyssnämnda utredning torde därvid prisregleringen bära handhas i huvudsak på samma sätt som hittills, d. v. s. i stort sett i enlighet med de uttalanden i ämnet som gjorts av föredragande departementschefen i propositionen 1951: 81.

Prisregleringen är för närvarande grundad på förordningen den 30 maj 1952 (nr 320) om viss reglering av handeln med fisk, m. m. Giltighetstiden för denna utgår den 30 juni 1962. I avvaktan på resultatet av jordbruksnämndens utredning bör förordningen förlängas och erhålla fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1963.

Av den redogörelse, som jordbruksnämnden lämnat rörande *k o s t n a d e r n a* för att upprätthålla prisregleringen, framgår att utbetalningarna av pristillägg och prisutjämningsmedel för år 1961, liksom för åren 1951—1960, rätt avsevärt understiger summan av de under året influtna reglerings- och införselavgifterna. Behållningen av prisreglerings- och införsel-

avgiftsmedel uppgick den 1 januari 1962 till 22,1 miljoner kr. mot 19,4 miljoner kr. vid ingången av år 1961.

I anslutning till vad jag nyss anfört, torde prisregleringen även under budgetåret 1962/63 i princip böra bedrivas så, att medelsbehovet för att upprätthålla den i huvudsak kan täckas av till prisregleringskassan inflytande medel. I avbidan på jordbruksnämndens omförmälda utredning synes därför bemyndigandet för nämnden att uppta regleringsavgifter även för nästa budgetår böra bibehållas i den omfattning, som förekommit under de senare åren.

I likhet med vad som gäller för innevarande budgetår bör enligt min mening inte heller under nästa budgetår hinder möta att — under särskilda förhållanden och på de villkor, som fastställs av Kungl. Maj:t — använda behållningen i prisregleringskassan för lå n till prisregleringsföreningarna på fiskets område för tillfällig finansiering av kreditförsäljningar på export. Jag tillstyrker vidare jordbruksnämndens förslag, att prisregleringsföreningarna skall få disponera de k r e d i t e r, för vilka staten ställt garanti, till deras fulla belopp jämväl under budgetåret 1962/63.

Vad jordbruksnämnden anfört rörande skyddet för avsättningen inom landet av f l a d e n s i l l föranleder inte någon erinran från min sida. I princip synes sålunda under nästa budgetår förbudet mot försäljning av islandssill under viss del del av året inte böra upprätthållas och inte heller synes under samma tid utfärdandet av importlicenser för annan beredd sill än islandssill böra inställas. Fladensills konkurrenskraft gentemot andra sillsorter bör i stället stärkas genom bland annat kvalitetsbefrämjande åtgärder.

Regleringen av i m p o r t e n och e x p o r t e n av fisk m. m. sker för närvarande med stöd av bland annat förordningarna den 5 juni 1953 angående reglering av införseln av vissa slag av fisk och skaldjur (nr 372) samt angående reglering av utförseln av vissa slag av fisk och skaldjur m. m. (nr 374). Båda förordningarnas giltighetstid utgår den 30 juni 1962.

Även för nästa budgetår torde, såsom jordbruksnämnden föreslagit, *importregleringen* böra anordnas i huvudsaklig överensstämmelse med de grunder, som nämnden ägt tillämpa under innevarande budgetår, varvid nämnden i likhet med förhållandet under nämnda år bör få företa de jämkningar, som kan bli erforderliga på grund av bestämmelserna i EFTA-konventionen eller av åtaganden inom andra internationella organisationer. I avbidan på resultatet av jordbruksnämndens förut nämnda utredning torde sålunda giltighetstiden för införsel förordningen (1953:372) böra förlängas till och med den 30 juni 1963.

Med utgångspunkt från jordbruksnämndens beräkning av de medel, som genom uttagande av *införselavgifter* å frysta och färska filéer av gråsej, kolja, kungsfisk, torsk och vitling kan komma att inflyta under budgetåret 1962/63, torde inkomsterna av införselavgifterna för närvarande kun-

na uppskattas till ett belopp av omkring 1,2 miljoner kr. Jag kan ansluta mig till nämndens förslag, att de för budgetåret 1962/63 inflytande införselavgiftsmedlen disponeras på i huvudsak samma sätt som prisregleringsavgifterna och sålunda i första hand används för att täcka de löpande utgifter, som erfordras för att upprätthålla prisregleringen.

Regleringen av exporten av fisk på marknader med centraliserad import bör under budgetåret 1962/63 handhas i enlighet med de för denna export nu gällande allmänna grunderna. Likaså bör regleringen av exporten till övriga marknader jämväl under nästa budgetår ordnas efter i huvudsak de grunder, som följts under innevarande budgetår. I enlighet härmed bör även utförsel förordningen (1953:374) ges förlängd giltighet till och med den 30 juni 1963.

För att täcka kostnaden för en befattning som fiskexportrepresentant har under budgetåret 1961/62 fått tas i anspråk ett belopp av högst 95 000 kr. från de för samma budgetår genom upptagande av införselavgifter på fiskets område inflytande eller dessförinnan influtna medlen. Kostnaderna för befattningen bör, såsom jordbruksnämnden föreslagit, även för budgetåret 1962/63 utgå ur de införselavgiftsmedel, som upptas eller upptagits på fiskets område. För att täcka nämnda kostnader torde för nästa budgetår med hänsyn till höjda löneförmåner och stegrade rese- och levnadskostnader i enlighet med jordbruksnämndens förslag böra beräknas ett något högre belopp än för innevarande budgetår eller högst 100 000 kr.

För budgetåret 1961/62 har vidare medgetts, att för att bestrida ett eventuellt tillskott till kostnaderna för konservkontrollen samt sådana kostnader för kvalitetskontrollen av andra fiskvaror än konserver, som inte kan täckas genom inflytande kontrollavgifter, får tas i anspråk ett belopp av högst 50 000 kr. ur de för nämnda budgetår inflytande eller dessförinnan influtna införselavgiftsmedlen på fiskets område.

För finansieringen av konservkontrollen skall enligt uttalanden i propositionen 1957:88, vilka lämnats utan erinran av riksdagen, tillskott av statsmedel inte vidare erfordras, sedan 20 000 kr. tillförts en i propositionen omförmäld buffertfond. På grund av inträffade och befarade exportsvårigheter medgav emellertid riksdagen åren 1958—1961 beträffande ettvarit av budgetåren 1958/59—1961/62 ett avsteg från denna princip. Kungl. Maj:t har sålunda bland annat bemyndigat jordbruksnämnden att använda vissa statsmedel för finansieringen av konservkontrollen. Bemyndigandena att använda statsmedel som tillskott till konservkontrollen har hittills inte behövt utnyttjas.

Även om inflytande kontrollavgifter i konservkontrollverksamheten jämte i buffertfonden inestående medel beräknas kunna täcka konservkontrollkostnaderna fram till den 1 juli 1963, anser jordbruksnämnden — med hänsyn till svårigheterna att beräkna de framtida inkomsterna och utgifterna i verksamheten — att möjlighet bör finnas att även under nästa

budgetår vid behov använda statsmedel för finansieringen av konserverkontroll. De medel, som under nästa budgetår kommer att erfordras för kvalitetskontroll av andra fiskvaror än konserver utöver vid sistnämnda kontroll inflytande avgifter, har jordbruksnämnden beräknat till samma belopp som för 1961/62 eller högst 50 000 kr.

Med hänsyn till det anförda finner jag mig böra förordna, att för att bestrida eventuellt erforderligt tillskott till konserverkontrollen samt sådana kostnader för kvalitetskontrollen av andra fiskvaror än konserver, som inte kan täckas genom inflytande avgifter, skall få tas i anspråk ett belopp av högst 50 000 kr. ur de för budgetåret 1962/63 inflytande eller dessförinnan influtna införselavgiftsmedlen på fiskets område. Såsom framhölls vid anmälan av propositionen 1958: 71 förutsätter jag emellertid, att även i fortsättningen vid export av normal omfattning kostnaderna för konserverkontrollen i sin helhet skall täckas genom kontrollavgifterna och att avgifterna skall höjas, därest de normala kontrollkostnaderna skulle stiga.

Med bifall till i ämnet väckta motioner beslöt 1961 års riksdag, att under budgetåret 1961/62 ur prisregleringskassan för fisk 100 000 kr. skulle få disponeras till den av centralnämnden för fiskpropaganda bedrivna verksamheten. Centralnämnden har hos jordbruksnämnden hemställt om samma bidrag för budgetåret 1962/63. Jordbruksnämnden har, såsom närmare framgår av det föregående, avstyrkt framställningen. Den har emellertid tillstyrkts av jordbruksnämndens råd beträffande prisregleringsfrågor på fiskets område och av fiskeristyrelsen, med vilken nämnden samrått i förevarande frågor. För egen del anser jag mig böra förordna, att även för budgetåret 1962/63 högst 100 000 kr. disponeras till den av centralnämnden för fiskpropaganda bedrivna verksamheten. Erforderligt belopp bör, på motsvarande sätt som under innevarande budgetår, utgå ur de genom upptagande av införselavgifter på fiskets område för budgetåret 1962/63 inflytande eller dessförinnan influtna medlen.»

Utskottet. Utskottet biträder Kungl. Maj:ts förslag om att prisstödet till fiskarna skall bibehållas i huvudsak oförändrat under budgetåret 1962/63. Sålunda förordar utskottet att riksdagen förlänger giltighetstiden för förordningen om viss reglering av handeln med fisk, m. m. (1952: 320) intill den 1 juli 1963. På sätt hittills skett bör prisregleringsverksamheten i princip avvägas så att föreliggande medelsbehov i huvudsak kan täckas av till prisregleringskassan för fisk inflytande prisreglerings- och införselavgifter. På grund härav och med hänvisning till fiskprisregleringens utformning finner utskottet ej anledning bifalla yrkandet i motionerna I: 312 och II: 389 om en höjning av nu gällande minimipriser på fisk och sill.

Som lån till fiskprisregleringsföreningarna för tillfällig finansiering av kreditförsäljningar på export bör i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag även under nästa budgetår få användas behållningen i prisregleringskassan. Likaså bör dessa föreningar få möjlighet att helt utnyttja de krediter, för vilka staten ställt garanti.

Utskottet ansluter sig även till Kungl. Maj:ts förslag beträffande regleringen av importen och exporten av fisk m. m., vilket bland annat innebär att giltighetstiden för införsel förordningen (1953:372) och utförsel förordningen (1953:374) förlänges till och med den 30 juni 1963. Vad Kungl. Maj:t i övrigt föreslagit föranleder ej heller någon erinran från utskottets sida, varför utskottet hemställer,

att riksdagen må

I. A. antaga förslagen till följande förordningar:

1) förordning angående fortsatt giltighet av förordningen den 30 maj 1952 (nr 320) om viss reglering av handeln med fisk, m. m.,

2) förordning om fortsatt giltighet av förordningen den 5 juni 1953 (nr 372) angående reglering av införseln av vissa slag av fisk och skaldjur,

3) förordning om fortsatt giltighet av förordningen den 5 juni 1953 (nr 374) angående reglering av utförseln av vissa slag av fisk och skaldjur m. m.,

B. medgiva, att för tiden till och med den 30 juni 1963 reglering av priserna på fisk ävensom importen och exporten av fisk av vissa slag jämte vad därmed sammanhänger må anordnas i huvudsaklig överensstämmelse med vad som förordats i det föregående,

C. bemyndiga fullmäktige i riksgäldskontoret att under budgetåret 1962/63 för lån i Sveriges kreditbank mot gängse ränta ställa garanti dels åt Sydkustfisk, förening u. p. a., intill ett belopp av 2 000 000 kr. jämte ränta, dels åt Väst-kustfisk, förening u. p. a., intill ett belopp av 3 000 000 kr. jämte ränta,

II. besluta att motionerna I: 312 och II: 389 ej må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 27 mars 1962

På jordbruksutskottets vägnar:

HJALMAR NILSSON

Vid detta ärendes slutbehandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Hjalmar Nilsson, Lage Svedberg, Nord, Bertil Andersson, Hermansson, Mossberger, Ringaby*, Magnusson, Isacson och Åkesson*;

från andra kammaren: herr Jonsson i Strömsund, fru Lindskog, herrar Arweson, Nilsson i Lönsboda, Östlund, Lundmark, Johansson i Öckerö, Eskilsson i Likenäs, Stiernstedt* och Dahlgren.

* Ej närvarande vid justeringen.